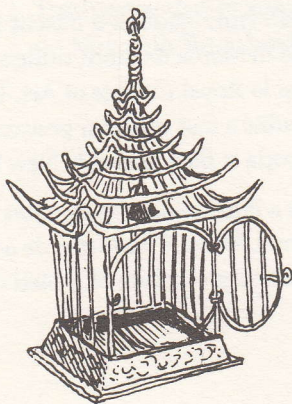

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

GEORGE
SELDEN

Greierul
de la metrou

1. Tucker	5
2. Mario	12
3. Chester	22
4. Motanul Harry	32
5. Duminică dimineața	40
6. Sai Fong	48
7. Cușca pentru greieri	57
8. Economii de-o viață ale lui Tucker	66
9. Cina chinezească	80
10. Petrecerea	90
11. Piaza rea	103
12. Domnul Smedley	113
13. Celebritatea	123
14. Orfeu	136
15. Grand Central Station	146

Un șoarece se uita la Mario.

Șoarecele se numea Tucker și stătea în gura unei conducte de scurgere abandonate din stația de metrou Times Square. Conducta era casa lui. Cam la un metru în perete, aceasta forma o adâncitură pe care Tucker o umpluse cu bucăți de hârtie și resturi de cârpe pe care le adunase. Iar, când nu aduna – „șterpelea“, cum zicea el – sau nu dormea, îi plăcea să stea în gura conductei și să se uite la lumea care trecea. Cel puțin la lumea care trecea grăbită prin stația de metrou Times Square.

Tucker a terminat ultimele firimituri din fursecul pe care îl mânca – un fursec Lorna Doone cu unt, pe care îl găsisese mai devreme în seara aceea – și și-a lins mustățile.

— Ce păcat! a oftat el.

De aproape un an, în fiecare sâmbătă seara, îl urmărea pe Mario cum se ocupa de chioșcul de ziare al tatălui său. Sigur, în timpul săptămânii băiatul trebuia să se culce devreme, dar în weekend tata Bellini îl lăsa

să ajute și el la afacerea familiei. Mario aștepta până noaptea târziu. Tata spera că, ținând deschis cât mai mult posibil, putea să atragă clienți care altfel s-ar fi dus la chioșcurile mai mari. Numai că în seara asta nu prea erau clienți.

— Bietul copil mai bine s-ar duce acasă, a murmurat Șoarecele Tucker pentru sine.

S-a uitat prin stație.

Freamătul zilei se domolise demult și dispăruseră până și mulțimile de seară, care se întorceau de la teatre și cinematografe. Din când în când, pe una dintre multele scări care coborau din stradă mai veneau una sau două persoane care treceau în viteză prin stație. Dar la ora aceea toți se grăbeau să ajungă în pat. La nivelul de jos, metrourele treceau mult mai rar. Era liniște multă vreme; apoi zgomotul creștea pe măsură ce o garnitură de vagoane se apropia de Times Square; urma o pauză în care unii călători coborau și alții urcau și, în sfârșit, se auzea trenul care dispărea cu viteză în tunelul întunecos. După aceea se lăsa din nou liniștea. Era o senzație de gol în aer. Întreaga stație părea să aștepte mulțimile de oameni de care avea nevoie.

Șoarecele Tucker s-a uitat din nou la Mario. Acesta stătea pe un scăunel cu trei picioare în spatele tejghelei. În fața lui, aranjase toate revistele și ziarele cât de ordonat putuse. Tata Bellini construisese singur chioșcul

cu mulți ani în urmă. Spațiul dinăuntru era suficient de mare pentru Mario, dar mama și tata stăteau înghesuiți acolo când le venea rândul. Pe una din laterale era un raft, iar pe el se aflau un radio mic la mâna a doua, o cutie de șervețele (pentru alergia mamei), o cutie de chibrituri (ca să aibă tata cu ce să-și aprindă pipa), o casă de marcat (pentru bani, care nu erau prea mulți) și un ceas deșteptător (fără vreun motiv anume). Casa de marcat avea un singur sertar, care stătea mereu deschis. Se blocase odată cu toți banii familiei Bellini înăuntru, așa că tata a hotărât că ar fi mai sigur să nu-l mai închidă niciodată. Când chioșcul era încuiat pe timpul nopții, banii lăsați acolo pentru a începe cu ei ziua următoare erau în perfectă siguranță, pentru că tata făcuse și un capac mare din lemn, cu lacăt, care se potrivea perfect deasupra.

Mario ascultase radioul. L-a închis. Departe pe șine, vedea luminile navetei venind spre el. La nivelul stației unde se afla chioșcul de ziare, singurele șine erau cele pe care mergea naveta, un tren scurt care făcea drumul dus-întors între Times Square și Grand Central Station, ducând oamenii de pe liniile de metrou din partea de vest a New Yorkului către liniile din est. Mario îi cunoștea aproape pe toți conductorii navetei. Toți îl plăceau și veneau să vorbească cu el între curse.

Trenul s-a oprit cu un scârțâit în dreptul chioșcului, aruncând o rafală de aer fierbinte în fața lui. Doar nouă sau zece persoane au coborât. Tucker s-a uitat îngrijorat să vadă dacă vreuna dintre ele se oprea să cumpere un ziar.

— Toate ziarele de seară! a strigat Mario în timp ce lumea trecea grăbită pe lângă el. Reviste!

Nu s-a oprit nimeni. Abia dacă s-a uitat cineva la el. Mario s-a prăbușit la loc pe scaun. Nu reușise să vândă decât cincisprezece ziare și patru reviste toată seara. În conducta de scurgere, Șoarecele Tucker, care ținuse și el socoteala, a oftat și și-a scărpinat o ureche.

Prietenul lui Mario, Paul, conductor pe navetă, a venit la chioșc.

— Ai avut noroc? a întrebat el.

— Nu, a zis Mario. Poate la următorul tren.

— Vor fi din ce în ce mai puțini călători până dimineață, a zis Paul.

Mario și-a pus bărbia în palmă.

— Nu înțeleg, a zis el. Și e și sâmbătă seara. Nici măcar ziarele de duminică nu se vând.

Paul s-a sprijinit de chioșc.

— E foarte târziu și tu ești încă treaz.

— Păi, duminica pot să dorm mai mult, a spus Mario. În plus, e vacanță. Mama și tata mă iau în drum spre

casă. S-au dus în vizită la niște prieteni. Numai sâmbăta pot și ei să se ducă.

Din difuzor s-a auzit o voce care anunța că „Următorul tren pentru Grand Central Station pleacă de la peronul doi.“

— Noapte bună, Mario, a zis Paul.

A pornit-o spre navetă, apoi s-a oprit, s-a căutat în buzunar și a aruncat cincizeci de cenți pe tețghea. Mario a prins moneda aceea mare.

— Vreau un *Sunday Times*, a zis Paul și a luat ziarul.

— Hei, stai! a strigat Mario după el. Costă numai douăzeci și cinci de cenți. Trebuie să-ți dau restul.

Dar Paul se urcase deja în metrou. Ușa s-a închis. El a zâmbit și i-a făcut un semn cu mâna de dincolo de geam. Trenul a pornit hurducăindu-se, iar luminile lui au continuat să strălucească în beznă.

Și Șoarecele Tucker a zâmbit. Îi plăcea de Paul. De fapt, îi plăcea de oricine era drăguț cu Mario. Dar era târziu acum. Era momentul să se târască înapoi în crăpătura lui confortabilă din perete și să se culce. Chiar și un șoarece care trăiește în stația de metrou Times Square trebuie să doarmă uneori. Iar Tucker avea planuri mari pentru a doua zi: să adune lucruri pentru casa lui și să șterpelească bucăți de mâncare căzute la bufetele din stație. Tocmai voia să intre în conductă când a auzit un zgomot foarte ciudat.

Libris RO

Respect pentru dăruirea cărții

Șoarecele Tucker auzise aproape toate sunetele care pot fi auzite în New York. Auzise huruitul metrouurilor și scrâșnetul strident pe care îl fac roțile lor de fier când iau vreo curbă. De deasupra, prin grilajele de fier care dau spre străzi, auzise huruitul roților automobilelor, suieratul claxoanelor și scârțâitul frânelor. Și auzise bolboroseala vocilor când stația era plină de oameni și lătratul câinilor pe care unii îi țineau în lesă. Păsările, porumbeii din New York, pisicile, chiar și bâzâitul avioanelor de deasupra orașului – Tucker le auzise pe toate. Însă, niciodată în viața lui și în toate călătoriile lui prin cel mai mare oraș din lume, Tucker nu mai auzise un sunet ca acela.